

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravištvu (administraciji) in ekspediciji, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja trisopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 1/2 6. uri popoldne.

Štev. 111.

V Ljubljani, v torek 17. maja 1887.

Letnik XV.

Istra vstaja.

„Zora puca, bit' će dana“.

Mislim, da pač ni med čitatelji „Slovenca“ nobenega, kateri ne bi poznal žalostnih razmer, koje so vladale in še vladajo po Istri. — Vsled žalostnih odnošajev v političnem, gospodarskem in šolskem oziru, prideli so ji epiteton „tužna“. In v istini: stoletja bila je ta krasna slovanska hčerka zavita v črn pajčolan. — Toda vstajenje družih Slovanov jelo je tudi „tužno“ Istro buditi in glejte, danes že vidimo izpod odgrnjenega pajčolana lep slovanski obraz zapuščene hčerke „Istre“.

Da, Slovenci, veselimo se, iz dna srca veselimo se tudi mi vstajenja bratov naših po Istri. Že je palo nekaj močnih trdnjav, koje so si zakleti naši sovražniki postavili, ne zato, da bi se branili, ampak, da bi napadali in uničevali besedo slovansko po Istri. Toda čast in slava Buzečanom, koji so posnemajoč brate svoje v Pazinu, strli moč leva sv. Marka, kateri je nad njimi mogočno gospodoval. In komaj smo se narodovali z Buzečani, že nam žica električna donese vest, da so tudi Višnjani otrsli jarm krnjelski. Da Buzet, Pazin, Žminj, Višnja so naši in naši morajo biti na veke. Omenjene velike občine so v sreči Istre. Naše so te občine, naše je srce Istre.

Vendar pa „tužna“ Istra še ni popolnoma odkrila svojega obraza. Še so občine, občine slovanske, ktere žuli in teži gospodstvo nasprotnikov. Toda upanje imamo, da bode s pomočjo božjo, umnim ravnanjem rodoljubov in dobrim, vzglednim gospodarstvom prišel čas, ko bomo vselega srca rekli: „Vstala je Istra!“

Govor poslanca prof. Šukljeja

v državnem zboru dne 9. maja.

Visoka zbornica! Najprvo sem nameraval tu predočiti Vam skupno podobo vseh tistih prenapred

in preosnov, kar jih je sedanja naučna uprava proizročila, da jih kolikor bo moč nepristransko in objektivno ocenim. Ker nam je pa čas jako kratko odmerjen, hočem se držati le tistih preosnov, ki se mi neogibno potrebne zdé, da jih nekoliko v roke vzamem. Prav iz tega vzroka, ker nam časa primanjkuje, se ne bom dosti pečal z razpravami gospoda predgovornika, kakor tudi se hočem po možnosti skušnjave ogibati, njegove dokaze po njihovi notranji vrednosti preiskavati, čeprav se mi zdé tisti jako piškavi. Le ondi bom udrihnil, kjer se tega ne bom mogel izogniti.

No, gospoda moja, prehajajoč k stvari, opozarjam Vas že naprej, da se hočem pečati z vspehi naše naučne uprave s stvarnega, političnega in narodnega stališča.

Kar se tiče stvarnega stališča, moram pač priznati, da se z raznimi ukrepi naučnega ministra popolnoma strinjam. Vsega priznanja je vredno, da se je sedanja naučna uprava suplentov usmilita in se je tako za nje potegnila.

Država je s tem deloma poplačala svoj stari dolg nasproti vse časti in spoštovanja vredni vrsti državnih uradnikov. Seveda, če pomislimo, kako neugodno da je podučevanje s suplenti s pedagoškega stališča, izvestno ne bo država pri teh pričetih korakih ostala, temveč bode ondi, kjer je več spretnih suplentov, ustanovila več izrednih profesor-skih služeb. Opozarjam jo pri tej priliki na Ljubljansko gimnazijo, na ta velikanski zavod, ki ima več nego 800 dijakov in sedaj 19 razredov. Organizem te gimnazije je silno zamotau, in služba je jako utrudljiva. Na tem zavodu je sedaj trinajst popolnoma spretnih in zmožnih suplentov. Vsem tem pomagati res da ne bo drugače mogoče, kakor z ustanovo druge gimnazije. Ker je pa to še s težavami v zvezi, ktere sam priznavam, danes kar tako memo gredé omenjam, da bi za sedaj zado-stovalo, če bi se na tej gimnaziji nekaj izrednih profesor-skih služeb (extra statum) napravilo. To za-devo usojam si prav toplo priporočati naučni upravi.

Dalje se popolnoma strinjam s tem, da so se službe tistih profesorjev srednjih šol razpisale, ki službujejo kot c. kr. okrajni šolski nadzorniki, ter so se namestile začasno s prvimi gimnazijskimi učitelji. Šolsko nadzorstvo s tem mnogo pridobi na prostovoljnih ukrepih.

Prav tako veselo pozdravljam poskus, ki ga je eksceleuca naučni minister s tem napravil, da je poklical nekaj srednješolskih profesorjev na službo-vanje v naučno ministerstvo. Eksceleuca je v bud-getnem odseku rekel, da hoče ta poskus nadaljevati. Tudi to popolnoma odobravam in le povdarjam, da naj bi se pri odbiranju takih profesorjev za službo-vanje v naučnem ministerstvu ozirali na vse na-rodnosti enako.

Sedaj, gospoda moja, pride pa na vrsto nekaj, s čemur nisem prav nič zadovoljen. To je namreč izredno povikšana šolnina. To napravo moram tem huje obsojati, ker se je vpeljala, ne da bi se bila le količkaj ozirala na jako razne razmere in potrebe posamičnih pokrajin države.

Vem, da se skuša ta naredba braniti z državno-gospodarskimi vzroki in s politiko naučnega mini-sterstva. Šolnina, tako ondi pravijo, je pristojbina in kot taka je opravičena. Je že res, toda pri tem ne smemo pozabiti, da srednje šole ne koristijo samo narodu, ki svoje sinove vanje pošilja, temveč tudi državi, ktera si na teh zavodih izobražuje tvarino (moči), ktero potem rabi za razne državne opravila in urade.

Priznati moram, da sem se čudil, ko sem čul dokaze, in sicer jako piškave podslombe, s kterimi so to naredbo z državnogospodarskega stališča hotli opravičiti in da so jo v budgetnem odseku memo tega nastavka kar nekako potihoma popihali, če tudi je memo onega prejšnjih let zdatno večji. Naslov 10. pokritja kaže memo lani 310.565 goldinarjev več do-hodkov. Kdor ne vé, od kod je ta prirastek, bere naj le naddrobno razpravo in pa odsekovo sporočilo in takoj bo zvedel, da je to vspeh povišane šolnine.

S tega stališča se toraj stvar ne dá zagovarjati, kajti povišanje je preveliko in sploh ne gré, da bi

LISTEK.

Pismo iz tujine.

Tri dni v Kajiri.

(Pot na piramide; ondotni muzej; turška godba). V Egiptu biti, pa ne piramide videti, ne gré. Zatoraj odpravili smo se ter na treh vozéh odpeljali k 15 kilom. od Kajire oddaljenim piramidam. Tje dospévši smo jih sicer vsi ogledo-vali, a samo štirje smo se odločili, iti na piramide.

Tako zvana Kleopsova piramida ima spodaj nekako 800 metrov v okrožji; višočina njena je nekako 200 metr. Zložena je iz štirivogatega kamna, ki meri nekako po dva štirijaška metra, včasih več, včasih manj in splošna misel je, da so stale te piramide, saj nektore, že za časa Faraonov. Takega zidanja je tam mnogo; na vrhu je še 12 □ metrov širine.

Pogodili smo se bili s črnimi Arabci, ki so že ondi čakali, po osem pijastrov za osebo (nekako 1-03 kr.) Ti ljudje v sami srajci in bosih, hodijo kot mački po piramidah. In tako smo jo krenili

kviško brez stopnic in brez držajev. Ptujca primeta dva Arabca vsak za eno roko, pa hajdi naprej. Po meter visoko od kamna do kamna moral sem se zaganjati po marsikterih krajih.

Jaz sem vzel samo dva pomagáča; drugi imeli so tudi po tri, da je jeden še za hrbtom potnika navzgor potiskal. Ko pridemo tako z največim trdom do srede piramide, okoli 100 metr. visoko, od koder je bilo človeka že groza doli pogledati, so začeli ti navihani Kamovi sinovi vnovič se z nami pogajati, koliko jim hočemo še bakšiša (darila) dati, da nas bodo bolj trdo za roke držali, da kje ne omahnemo. Obetal sem jim nekaj, a vendar se je zadnjič tako obrnilo, da sem njima plačal le po prvi pogodbi. Z vrha videl sem po daljnogledu proti daleč, daleč ležečemu Sudanu in Nubiji. Silne rav-nine vse posute po Nilovi vodi z drobno rumeno sipo na metre debelo, in na miriametre v velikosti. Bilo je tu nekajno Faraonovo posestvo in bogastvo, a sedaj je le puščava, žalost in revščina.

Bila sta z nami tudi dva Angleža in jeden Francoz, s kterimi smo že od Brindisi-ja vkup po-tovali. Domu gredé si ogledamo tudi ondotni muzej, poln starih in zgodovinskih egiptovskih spominkov. Pravila bila so le — francoski katalog; to so vsi

pripoznali, da je bila tu shranjena človeška podoba z belimi zobmi, egiptovski kralj Totmes II., ki je pred tisočermi leti ondi bival.

Srečali smo tudi dva turška pogreba. Jaz sem jo kar za njima mahnil ter slišal, kako so se drli dečki in stari. Na rakvi bil je kot kak „pojác“ iz cunj napravljen „možie“; nosili so le trije in sicer dva spredaj, jeden na zadnjem koncu.

Bil je menda tudi somenj danes, ker bilo je čuda veliko velbljudov in oslov tukaj. Gospodarji so kar po tleh sedeli; žival je bila otovorjena s krmo. Igrali so menda za bob ali koške strešne opeke, pa kričali in turščino slamo jedli, kakor klo-base. Hudobni pa menda niso. Tu v Kajiri je skoraj polovica Kamovega rodú, ki so delaveci, fjakarji in hlapci, a povsod je največa revščina.

Stopil sem tudi v turško šolo. Dečki so morali biti po kakih 12 let stari, vsi so stali in brali; a ko noter stopimo, so vsi vpili: „bakšiš“, podarite, podarite nam kaj.

Zvečer po večerji smo jo nekteri krenili v mestni vrt, ki je nad 20 oralov velik ter ima na sredi mali jezer, kjer so kaki štirje čolníci, kdor se hoče voziti po vodi. Plačali smo po dva pijastra vstopa. Igrala je ondi turška godba. Tako je, kako

se mladini pot v srednje šole na ta način zabranjevala.

Morebiti mi bo na to gospod naučni minister ugovarjal: Pritisk v srednje šole se tako neprimerno množi in nevarnost izobraženega in pol izobraženega proletarijata nam je vedno bližja, tako, da smo prisiljeni s povišano šolnino nalivu jez postaviti.

Ze priznavam, da je marsikje res tako. Ali je pa povišana šolnina in pa žep daskoplačevalca tudi pravo sredstvo temu?

Kaj bode iz tega?

Premožnega očeta, ki svojega nenačrjenega otroka v srednje šole sili, s tem ne bote ostrašili, pač pa bote na ta način iz gimnazij tisto zavračali, kar bi morali na vso moč skupaj spravljati — nadarjeno ubožstvo namreč. (Dobro! na desni.)

Če je res treba preveliko gnječo na gimnaziji odpraviti, kar se tu pa tam ne dá tajiti, Vam povem jako navadno sredstvo. Poskušnje bodo naj strogeje in posebno v dolenjih razredih naj se več zahteva, dokler se ni še nihče odločil za ta ali za oni stan. Videli bote, da bo kmalo manj dijakov po gimnazijah, ker pojdejo rajši v druge šole.

Že razumem. Gospodu naučnemu ministru se je zdelo potrebno, to gnječo nekoliko zmanjšati, ob enem pa število dijakov na obrtniških šolah, na trgovinskih zavodih in na kmetijskih šolah pomnožiti.

To bi bilo vse prav. Toda kaj pa ondi, kjer ni ne enih in ne drugih šol te vrste? (Čujte! čujte! na desni.) Pred vsem drugim je vendar potrebno take šole ustanoviti in še le potem oglasiti se s takimi naredbami, sicer se narodu lahko zapre edina pot do višje izobrazbe, ne da bi se skrbelo, priliko mu dati, da se po drugi poti lahko izobrazí.

Sicer moram pa ugovarjati, da bi bila povsod tista preprodukcija in hipertropija (več, kakor je kake reči že tako ali tako preveč) povsod na srednjih šolah. Gospod naučni minister naj se ob priliki potruži v slovenske pokrajine, pa se bo takoj prepričal, da nam narodne inteligence še po vseh stanovih manjka. Tudi v duhovskem stanu je taka.

Mogoče je tudi, da se mi bode kaj družega ugovarjalo. Morda mi bote rekli: Nadarjeni revež šolnine tako ali tako ne čuti, ker je oproščen in na nenadarjenem revežu pa nič ležeče ni. To besedo smo vlani čuli ondi na ministerskih klopeh. Še celó nekaj vtisa je napravila v zbornici. In vendar Vam povem, da to ni družega, kakor beseda odveč, ki praktičnemu šolniku prav malo do živega sega. Praktični šolnik iz lastne skušnje prav dobro vé, kako nezmerno težavno je, posebno v dolenjih razredih, pri materijalu, ki od doma nima skoraj nikake prave izgoje, pravo razsodbo napraviti, koliko je ta, koliko oni nadarjen. Kolikrat se talent kar čez noč prikaže in kolikrat doživi praktični šolnik na tem polji prikazni in pojave, o katerih se mu niti dozdevalo ni! To je ena. (Dalje prih).

Politični pregled.

V Ljubljani, 17. maja.

Notranje dežele.

Državni zbor se snide skoraj gotovo še po Binkošti in zboruje do 8. junija, ker so predolge debate pri posameznih točkah.

v Ljubljani pred kazino, le da ni leseno, ampak vse bakreno. Ljudstva je bilo silno veliko po livadah. Godeev je bilo 60, vsi beli in pokriti s čepicami, pa vsak je imel svojo svetilnico s plinom. Pili smo pivo, po dva pijastra mala mérica, bila je še dosti dobra. Tudi v čolniču smo pivo pili ter si zraven tudi naročili „čibuk“ (velika pipa). Skozi dva litra vode smo v družbi pušili ter potem po pijastru zato plačali. Godei so drgnili svoje turške napeve po turško. Enkrat so bili „Radecki“-marš začeli, še precej dobro, a zmedlo se jim je bilo kaj kmalo; zato smo jim pa tudi voščili lahko noč ter odšli.

Ko smo se v mesto vrnili, bilo je še jako živahno. Eni so na oslih sedeli ter kričaje kak bob ali česenj prodajati, drugi naših črnih bratov so ležali pred prodajalnicami, ta je vtaknil svojo glavo v kak rokav, drugi se drugače osmešili.

Pridši domov po deseti uri naročili smo si račun od nas dvanajsterih za tri dni bivanja. Kmaló dobimo „Rechnung, Hôtel du Nil 340 Francs.“ Vsi smo rekli, da je tu pomota, a — plačáš, pa greš — vse je moralo plačano biti. Z Bogom!

Prestolonaslednik Rudolf je obiskal za časa svojega bivanja v Opatiji tudi bližnje otoke. Kamer je prišel, govoril je z ljudmi v hrvatskem jeziku. Marsikteri lahon pa je nagovoril prestolonaslednika v slabi italijansčini. Take je cesarjevič opomnil, naj govori v hrvatskem jeziku. Iredentovski list „Istria“ pa niti omenil ni izletov cesarjeviča na kvarnerske otoke. To je avstrijsko rodoljubje, s katerim se ponašajo nekteri primorski poslanci v državnem zboru. „Naša Sloga“ piše, da si je cesarjevič takoj pridobil srca naroda s svojo prijaznostjo in hrvatskim govorom. Naj bi tudi uradniki posnemali prestolonaslednika. Predno je prišel cesarjevič v Opatijo, bili so vsi napisi v italijanskem in nemškem jeziku. Kmaló pa so bili napisi tudi v hrvatskem in francoskem jeziku.

Dr. Rieger je v imenu češkega kluba izročil spomenico grofu Taaffeju zaradi prepovedi „Sokolove“ svečanosti. V spomenici poudarja češki klub, da prepoved ni vtemeljena. — Iz Prage se poroča, da pridejo ameriški gostje meseca junija.

Dunajski mestni zbor čutil je potrebo, da je izrazil Schmerlingu in njegovim tovarišem iskreno zahvalo, ker se je v gospodski zbornici potegoval za nemščino kot državni jezik. Odbornik dr. Lueger ni glasoval.

Ogerska zbornica je potrdila kvotno postavo. — Ministerski predsednik je bil 13. t. m. na Dunaji. Razgovarjal se je z finančnim ministrom Dunajevskim in ministrom vnanih zadev, grofom Kalnoky-jem. Časniki trdijo, da se je Tisza hotel dogovoriti, kaj naj odgovori na interpelacijo poslanca Irányi-ja o bosenski okupaciji.

Vnanje države.

Ministerska kriza v **Srbiji** je končana. Noben srbski domoljub in državnik ni hotel sestaviti novega kabineta, ki bi nadaljeval dosedanje vnvanjo in notranjo politiko Srbije. Zadnji čas je ponudil kralj Milan, kakor poroča „Presse“, sestavo novega kabineta Nikoli Kristiću. Ta je odklonil častno nalogo. Kralju ni ostalo družega, kakor da Garašaninov kabinet dalje opravlja vladne posle do nedoločenega časa. S tem pa nikakor ni rešeno denarno in politično vprašanje srbske kraljevine. Več tednov so naznaujali časniki nov kabinet, novo vnvanjo srbsko politiko. Gotovega pa nobeden ni vedel povedati, ker lastnost je srbske politike, da svetu prikriva domače razmere. Ministerstvo je že davno hotlo odstopiti, ko so domači vladni časniki še vedno zanikavali resnico. Ko je govorica prodrla med svet, priznali so konečno časniki nasprotje v kabinetu, povdarjali pa le osebne vzroke. Zatrjevali so vedno, da osebna vprašanja niso posebnega pomena in bodo v kratkem rešena. Minuli so tedni, in osebna vprašanja so pokazala, da se v Srbiji pripravlja političen prevrat. Celó „Pest. Lloyd“ je priznal, da Rističev kabinet ni mogoč, s tem pa tudi preobrat srbske vnvanje politike. Gotovo ni le slučaj, da je srbska kraljica s kraljevičem odpotovala v južno Rusijo, kjer se snide z ruskim dvorom. Resnica je toraj, da sedanji kabinet v Srbiji umira, ker izgublja zaslombo v narodu. „P. Lloyd“ se je sicer tolašil, da bo moral tudi Ristič nadaljevati sedanjo politiko, ko bi prišel na krmilo. Madjarski in mnogi nemški listi sploh smatrajo vsacega srbskega državnika nasprotnika Avstriji, ki ne sovraži Rusije. Ne gré jim v glavo, da se morete Avstrija in Rusija sporazumeti na Balkanu. Te politike se drži tudi kralj Milan, in to je vzrok, da si je Avstrija pridobila v Srbiji le kralja in njegove zveste prijatelje, narod v večini pa je ostal mrzel do naše države. Madjarski in nemški listi so odobraval srbsko politiko, ki je narodu kratila prostost, omejevala pravice. Tako sta kralj in njegova stranka zgubila zaupanje naroda, Avstrija pa vpliv v deželi. Narod namreč je većinoma teh misli in prepričanja, da Avstrija vpliva na sedanjo srbsko politiko. Ristič ni sovražnik Avstrije; to je sam priznal in trdil, da Srbija potrebuje avstrijskega prijateljstva. Prijatelj pa hoče biti tudi Rusiji, ker tako zahtevajo zgodovinsko-politične razmere na Balkanu.

Bolgarska kriza je vedno bolj zamotana. Kandidatov prostovoljnih in neprostovoljnih imenovali so časniki že dolgo vrsto. „Agence Havas“ imenuje sedaj dva francoska prince, namreč sina vojvode Montpenziškega in vojvodo Chartres. To je najnovejša novica iz Bolgarije, ki pa skoraj gotovo ni resnična. — O bolgarskih razmerah piše „Express Orient“: Bolgarski vladni krogi se niso še otrsli strahu, ki se jih je polastil o Velikinoči vsled mnogih napovedanih vstaj. Nenadno so se razširile po celi deželi vznemirujoče vesti, da se v kratkem vname splošnja vstaja. Izdano je bilo povelje, naj vladni organi podvojé svojo čuječnost in previdnost. V strahu, da politični jetniki na kateri-koli način zbežé iz jěh in se pridružijo vstašem, zapovedala je vlada, da noben vjetnik ne smé občevati s svojo družino, kakor je bila navada. Prepovedali so obiskovanja v ječah in tudi donašanje velikonočne pogače. Topove so razstavili (demontrali), da bi jih vstaši ne mogli porabiti. Le kedar so bile vaje, sestavljali so zopet topove. V kadetskih šolah so se vadili gojenci z lesenimi puškami. To je toraj tragična in komična stran bolgarskih razmer. Vse to se še vedno ponavlja, akoravno se ni vnela splošnja vstaja. Naravno je, da se s tem še množi nemir in strah v narodu. Manjše vstaje, ki se ponavljajo na pojedinih krajih, pričajo o razmerah v Bolgariji. Zadostuje naj jeden

vzгляд. Nek častnik, imenom Tramberski, bil je na povelje vojne sodnije v Ruščuku obsojen na smrt in vstreljen. V njegovem rojstnem kraju blizu Trnove zvedeli so pred kratkim o njegovi smrti. Prebivalci so se vzdignili proti krajni oblasti. Ker oblast ni mogla zadušiti vstanka, moral je priti iz Trnove vojaški oddelek, da je pomiril vstaše. Vsa poročila v vnanih listih o potovanji bolgarskih regentov moramo previdno presojati. Tudi v Rumeliji je narod nezadovoljen. Veliki davki in brezozirno iztirjevanje davkov gotovo niso primerna sredstva, da pomirijo narod. Potovanje regentov po Vzhodni Rumeliji ni bil slavnosten spreved, kakor so pisali nekteri listi. Vse je bilo hladno in zmerno — to je resnica — in jako nevarno bi bilo za vlado, ako skliče sobranje. Vlada se gotovo ne more za to odločiti.

Balkanska zveza je že staro vprašanje, s katerim so se pečali časniki in državniki. Nobeden pa ni še rešil tega vprašanja, niti dokazal, da je mogoča zveza balkanskih držav. Kakor so do sedaj reševali to vprašanje, smemo trditi, da je v sedanjih razmerah nemogoča, ali vsaj neverjetna. Vsaka država hoče raztegniti svoje meje, kar pa more storiti le na škodo svojega zaveznika. Vendar je ta ideja prišla zopet na dnevni red. Nedavno je namreč „Pol. Corr.“ objavila dopis iz Belega grada, da do sedaj srbska vlada v tem oziru ni še poprašala v Bukareštu, Sofiji in Atenah. Vzrok je namreč ta, ker Srbija in Bolgarija prežite na Staro Srbijo, ki je še pod turško oblastjo. V Srbiji toraj vedno še upajo, da se Srbija in Bolgarija sporazumete o tem ozemlju. „Ustavnost“, glasilo Rističeve stranke, pa trdi, da je zveza mogoča tudi brez Bolgarije. Kako podoba pa bi imela ta zveza, tega list ne pojasni. Bolgarski „Deveti Avgust“ je istega mnenja. Piše namreč, da je zveza s pomočjo Rusije mogoča, ker ravno Rusijo vodi na Balkanu ta ideja, odkar se bojuje s Turčijo za balkanske narode. „Le Nord“, glasilo ruske vlade, trdi, da se na Balkanu ne more ničesa premeniti brez Rusije, ker je ravno ta država največ storila in darovala za narode na Balkanu. Ako bo pa potrebna balkanska zveza, Rusija gotovo ne bo odrekla svoje pomoči.

Bruseljski „Nord“ piše o **ruski** politiki: Z ozirom na mnoga poročila, da je Rusija sklenila zvezo z Francijo, moramo izjaviti, da ima car le jeden namen, in ta je splošen mir. Da pa doseže ta namen, mora ohraniti popolno prostost ruske politike. To ni za nobenega grožnja, za nobenega izpodbadanje, vsak naj se po tem ravná in išče svoje koristi. — Ruski car je proti ponemčevanju baltijskih pokrajin. Do sedaj so bile v onih krajih nemške šole. Car pa je potrdil naredbo ministerstva, da se s 1. avgustom vpelje v vseh gimnazijah in realkah ruski kot podučni jezik. Dosedanje nemško vseučilišče v Derptu postane rusko. — Ruski kandidat za bolgarski prestol, knez Evgen Maksimilijanovič Romanovski, vojvoda Leuchtenburški, poklican je iz Pariza v Peterburg. Car in carica obiščeta 21. t. m. Jekaterinoslav v južni Rusiji, odpotujeta v Sebastopolj, kjer bodo spustili v morje novo ladijo „Česma“. Iz Sebastopolja odide carski dvor v Jalto. Meseca junija pridejo v Livadijo črnogorski knez in kneginja, srbska kraljica, knez Peter Karadjordjevič, vojvoda Leuchtenburški in več ruskih diplomatov.

Pruski deželni zbor je končal svoja posvetoovanja. Državni zbor prične počitnice 25. maja. Knez Bismark je objavil, da se v kratkem razširijo trdnjave v Strassburgu, Metzu in Poznanji. — Iz Alzacije in Lorene nemška vlada še vedno izganja sumljive osebe. „Kreuzzeitung“ piše, da je oboroženje jednega francoskega vojnega kora jako nevarno znamenje vojske.

V **angleških** vladnih krogih se govori, da so dogovori s Turčijo gledé Egipta toliko vspešni, da nobena vlada ne bo mogla izpodriniti angleškega vpliva v Egiptu. — V Zulu-deželi bo Anglija nastavila svojega guvernerja. — Vlada je zvedela, da se ameriška ladija z dinamitom bliža irskemu otoku. Vlada je potrebno ukrenila, da zabrani uvožnjo dinamita.

Na **italijanskem** jugu, namreč v Siciliji, bliža se trgovinska kriza. Prišlo je na dan mnogo goljufij, posebno v Kataniji in Palermu. Nikdo noče vsprejeti menjice mesto gotovega denarja. Trgovske hiše in banke propadajo. Veljavni može so namreč posojevali denar za previsoke obresti. V Kataniji izhajajoč list „Unione“ objavlja članke, ki zadevajo mnoge visoke gospode.

V **Belgiji** so zopet nastali nemiri med delavci. Anarhisti silijo delavce, da po rudnikih ustavijo delo. Ako vlada hitro ne uduši nemirov, utegnejo se vršiti enaki zločini, kakor lansko leto.

O položaji na **Kreti** piše „Jour. des Débats“, da je sklenil narodni zbor, v katerem imajo kristijani većino, naj narod več ne plačuje davka, žendarmerija naj ustavi svojo službo. Zbor je to sklenil, ker Turčija ni hotla znižati davkov. Položaj je resen.

Izvirni dopisi.

Iz **Št. Gotharda**, 16. maja. (Smrt.) Opisal sem nekoliko meseca oktobra lanskega leta ginljive duhovne vaje v Čemšeniku, ktere so vsem močno

dopadle. Zarad tega je tudi že tistikrat sosedni dušni pastir, farni oskrbnik č. g. Ivan Štupar, naprosil neumornodelavne gospode misijonarje za sv. misijon v Št. Gothardu na prihodnjo spomlad. Pripravljalo se je marljivo.

V soboto, 7. maja, se pripeljejo trije goreči gg. misijonarji iz Celja. Vse jih je bilo veselo. Dušni pastir je glasno molil križev pot in krepko pel litanije, da se je sploh videlo, s kakošnim veseljem je pričel sv. misijon. Ali žalibog veselje je trajalo le malo časa. Že v nedeljo čuti nasledke nekega prehlajenja: obraz jel je po malem otekati; ali ker celih 13 let svojega težkega službovanja v Št. Gothardu ni nikdar bolan v postelji obležal, ni veliko porajtal te bolehnosti, akoravno sta ga mraz in vročina spreletavala. Še v sredo, že močno otekel, spovedoval in obhajal je revež pri slabem vremenu; popoldne pa se je moral vleči v posteljo. V soboto zjutraj ob 3. uri je bil previden od misijonarja g. Franca in od njegovega namestnika in prijatelja, Čemšeniškega župnika, v poslednje olje dejan; vendar pa mu je bilo po dnevi odleglo, tako, da se je krhko upanje zopet oživel.

Med tem pa se je sv. misijonska pobožnost izvrševala z vso gorečnostjo. Veliko veliko se je molilo, solzilo in jokalo za nevarno bolnega dušnega pastirja. V nedeljo, 15. maja, je bil sklep sv. misijona. Veliko je bilo ljudi pred dvema letoma pri novi maši v Št. Gothardu, pa še več jih je bilo pri sklepu sv. misijona. Še le proti večeru se dovrši sijajna slovesnost: blagoslovljenje misijonskega križa in družih križev, dvojni ginljivi govor pred procesijo in slednjič zahvalna pesem z blagoslovom. Vsa pobožnost se srečno, upajmo, z največjim vspehom konča — ali v farovži se sliši le jok in stok: gospodu prihaja vedno slabeje, v nezavednosti težko diha. Vsi trije g. misijonarji in še drugi trije duhovniki stojé okoli smrtne postelje v goreči molitvi. Sapa ponehava, srce utripa — in deset minut po sedmih zvečer loči se dobri dušni pastir od svojih prežalostnih ovčic, da bode tam gori za svoje njemu tolikanj priljubljene Šentgothardčane prosil in molil, kakor je rekel na leci velečastiti gosp. superior.

Veliko je že bilo sv. misijonov po Slovenskem, ali tako presunljivega, tako žalostnega sklepa še niso doživeli slavni misijonarji.

Prežalostne stariše, uboge sestrice, brata in vse njegove ovčice pa naj tolaži v tej preveliki nesreči sveto zagotovilo, da njih ljubljene sin, oziroma brat in dušni pastir ni mogel lepše končati teka svojega trudapolnega življenja, kakor tako, ko je sedem mašnikov spremljevalo njegovo dušo, z velikim zasluženjem zarad dovršenega misijona, iz doline solzá v neskončno večnost!

Predrazega ranjkega zemeljski ostanki se bodo jutri izročili materi zemlji. M. L.

Iz Ribnice na Pohorju, 12. maja. Naše „Bralno društvo“ dela zopet priprave k velikemu izvanrednemu zboru, ki je določen na 30. t. m., to je, na binkoštni ponedeljek. V ta namen bila je sklicana dné 8. t. m. odborova seja, pri kateri so se pretresale in določile naslednje točke:

a) Prebere se zapisnik prve odborove seje od dné 6. februarija t. l., na kar tajnik omenja, da je bila naročnina na časopis „Brencelj“ od društva poslana brezvspešno, kajti razvidno je, da tega časopisa ni izišla letos nobena številka. Povpraševalo se je sicer po dopisnici, naj se nam odgovori, ali dobomo list, ali naročnino nazaj, pa zopet je bilo brezvspešno vse prizadevanje in povpraševanje.

b) O dobitkih za tombolo, ktera se želi za ta dan prirediti, določi se, da se smé nakupiti v ta namen razne mične robe v znesku do 20 gld., o kateri zadevi pa se gosp. predsednik s katerim odbornikom še nadrobneje pogovori. Sploh pa obvelja sklep, naj bo glavni dobitok za tombolo precejšnje vrednosti, najraje kaka zala slika z okvirjem, vredna nad 2 gld.

c) O točki gledé govornikov se določi, da bi bilo želeti, ako bi bil poleg naprošenega gosp. A. Kocuvana še kateri drugi, če treba tudi domači govornik — kakor bodo sploh nanesele razmere. Sploh pa je občna želja, da bi se zbor začel najpozneje ob 4. uri popoldne in sicer naj bi bilo vravnano vse tako, da bo igra tombola z zahodom solnea gotova. Vspored se določi tako-le: 1. Pozdrav. 2. Govori. 3. Tombola. 4. Veselica z godbo in popevanjem slovenskih pesnij. — Gledé „Vabil“ se določuje, naj jih bo najmanj 250 izvódov, ki jih domačim razdelé domači razposiljevalci, na „Bralna

društva“ v Št. Lovrencu, Rušah, za Lehen in Slov. Gradec pa se pošljejo vkupno pod jednim zavitkom za dotične povabljené rodoljube.

d) Ker méni društveni predsednik na tem izvanrednem zboru nasvetovati nekatere velevažne in za Podravje pomenljive ukrepe ali resolucije, je resnično želeti, naj bi se našega izvanrednega zbora vsak pravi rodoljub, če tudi oddaljen, vdeležil. V slogi in edinosti je moč! Zato naj bodo slehernemu, ako bi tudi „Vabila“ posebej ne dobil, že te vrstice za vabilo, kajti očitno je, da le z marljivim delovanjem in vstrajnostjo zamoremo priboriti sebi in našim potomcem boljšo prihodnost. Ker je ravno takrat jako ugoden čas za potovalce, smemo se pač nadjati, da nas obišče dokaj tudi oddaljenih gostov. Toraj na veselo svidenje dné 30. maja!

Iz Trsta, 15. maja. (Odmev govorov slovenskih poslancev.) Vrlo postopanje slovenskih poslancev Kluna, Nabrgoja in Šukljeja pri budgetni obravnavi Tržaški Slovenci iz srca odobravamo. Vsaj je pa tudi že zadnji čas, da se vlada malo ozira. Na tukajšnji slovanski hiši habsburški verno vdani narod. Slovenci v Trstu in okolici izročeni smo na milost in nemilost ultra-italijanskemu magistratu. Dasi pošteno plačujemo velike davke v nikdar polno mestno blagajnico, vendar nas sme zasmehovati tudi najzadnji magistratni berič, ako se drzemo spregovoriti v domači besedi. V mestu, kljub temu, da nas je več tisoč in kljub temu, da je nad 1400 očetov zahtevalo slovensko šolo, nimamo ne jedne v mestu. V okolici so sicer slovenske ljudske šole, a poleg teh so tudi italijanske paralele, v ktere magistratovi najemniki na vse mogoče dovoljene in nedovoljene načine vabijo in silijo slovenske otroke. To se godi posebno v Rojanu, kjer vodi šole zloglasni Bonin. Od Rojana do šole italijanske na Belvederu je le pet minut hoda, a magistrat tudi v Rojanu vzdržuje dva italijanska razreda. Zakaj neki? Morebiti za italijane? Teh ni, in če jih je kaj, vsak raje pošilja svoje otroke na Belvedere ali pa v mesto. V istini v obeh, v 3. in 4. italijanskem oddelku, vkupaj ni 5, reci pet otrok, kateri bi mogli gladko govoriti jezik italijanski. Ali se ne pravi to: raznorodovati, zraven težko pridobljen denar davkoplačevalcev proč metati?

In sedaj, ko ustanovi vlada šolo obrtniško, in so se poslanci naši oglasili, da se na tej novi šoli ne pozabi na učence slovenske narodnosti, nastal je velik vriš v taboru Vseitalijanov. V mestnem zboru sklenili so, da raje nimajo te šole, ako ima biti v njej slovenščini tudi le najzadnji kotiček odmenjen. Ali pa znabiti zahtevamo Slovenci kaj preveč? Ali ni v vseh strokah obrtnije tu v Trstu mnogo Slovencev? Upam si trditi, da imamo v nekih vrstah obrtnije večino.

Vsled govorov gg. poslancev Kluna in Šukljeja vlada po tukajšnjih rudečih listih velika nejevolja. No, temu se ni prav nič čuditi — vsaj se poznamo! Čudimo se pa veliki harmoniji, koja nekaj časa sem vlada med „Triester Zeitung“ in našimi italijanskimi listi. Ni še davno, kar je „Tr. Zeitung“ vsled necega dopisa v „Slov. Narodu“ prinesla jako surov in razžaljiv uvodni članek. Ako bode slavna naša vlada imela take zagovornike, kakor je list „Triester Zeitung“, ne vem, kam da pridemo. V zgoraj omenjenem članku očita visoko učeni člankar dopisu „Slov. Naroda“, da je pravi „nonsens“. Kaj pa pravijo cenjeni čitatelji naši naslednjemu stavku: „Für solche Dinge findet sich heute selbst im eigenen Lager sehr schwer ein gläubiges Publicum, geschweige denn in Triest, wo jeder Slovene nach Herzenslust slovenisch sprechen (!) und seine Kinder auch in slovenische Schulen schicken kann, wenn er die Mittel hat, sie in die ausschliesslich slovenischen Schulen des Territoriums täglich führen zu lassen. (Tako! še bolj pa, če ima „Mittel-ne“ za Ljubljano.) Komentara pač ni treba temu bedastemu stavku. Kaj tacega bi pač ne bili pričakovali od razširjevalcev nemškega mišljenja na Adriji!

Domače novice.

(Ljubljanska gimnazija) konča šolsko leto 9. julija; isti dan prične se matura.

(Uradna konferencija mestnega učiteljstva) v Ljubljani bode v 16. dan junija t. l. Zraven navadnih točec obravnavalo bode se tudi: Kako naj šola deluje in vpliva na spodobno vedénje šolske mladine zunaj šole?

(Učiteljske spremembe na Kranjskem.) Gospod Šribar Maks, nam. učitelj v Trebelnem, je za trdno postavljen v Gorenjo Sušico. — Gospod Jaklič Ivan, zač. učitelj v Topli Rebri, je za trdno postavljen. — Učiteljsko službo na meščanski šoli v Krškem je dobil gospod Romih Tomaž, podučitelj na 5razr. ljudski šoli v Ptuj.

(Ljubljanski slovenski igralci) priredili so v Kamniški čitalnici dné 1. maja gledališko predstavo in si izbrali v predstavljanje tri igre toliko raznega zadržaja, da so s tem mogli sijajno dokazati svojo izredno, raznovrstno zmožnost. „Komično sliko“, priredil je Ig. Borštnik z naslovom: „Ponesrečena glavna skušnja“, ki ima toliko smešnih zapletov, da mora se, če se tako vrlo igrá, kakor se je ta večer, človek do sitega nasmejati. Prepeličar (g. Borštnik) si ni mogel bolj neokretnih hlapcev izbrati, kakor Boštjana (g. Slavko) in Primoža (g. Kocélj). Načuditi se nismo mogli temu premišljenemu, izbornemu igranju, s katerim sta nam ta dva gospoda tako živo neotesance predstavljala. „Trdoglavka“ gđe. * * * (škoda, da ne poznamo njenega imena), bila je, kar smo izvedeli izza kulis, prvokrat na odru, a tega bi gotovo nikdo ne bil uganil, naj bi slišal ne bil. Smeha in ploskanja ni bilo ne konca ne kraja. — Druga igra „Popolna žena“, spisal Karol Görlitz, v kateri je zopet imel gospod Borštnik (Kabelj) glavno vlogo, je pa tako spretno pisana veseloigra, da smo še malo takih videli. (Z veseljem pozdravljamo ukrep dramatičnega društva, da jo za tisk pripravlja — dobro došla čitalnicam.) G. Borštnik je ulogo „umirovljenega uradnika“ osolil z neprekosljivo komiko ter vzbujal mnogo smeha. Ulogi „Lujize“ v nasprotji „popolne žene“ in „služabnice Milke“ ste bili v dobrih rokah; „Pavel Zdrav“ pa ni imel hvaležne uloge, a izurjen igralec je svoje storil — skupni vspeh je bi na občno zadovoljnost občinstva. — Igra „Gringoire“, spisal Th. Bauville je pa igra, ki daje igralcem priliko, da se skažejo mojstre. V celi igri veje nekaj izbornen poetičen duh. Prav iznenadeni smo bili že v začetku čuti enkrat vso sladkost in milobo krasnega našega slovenskega jezika. Le s kratko besedo naj omenimo uloge in osobe v tej igri. „Ludovik XI., kralj francoski“ (g. Kocélj) kazal je z vsem svojim zadržanjem francosko nobleso; izbornen jezik govoreč, bil je kralj od nog do glave. „Pierre Gringoire“ (g. Borštnik) izredno nadarjen, pa reven, mlad pesnik, ki je za tiste čase vso občno pozornost zarad svojih poezij na-se obračal s svojim veleumom, ima glavno ulogo v tej igri. Brez ovinkov smemo izreči, kdor ni umetnik, naj se nikar ne poprime te težke uloge. A gosp. B. jo je rešil, kakor bi jo boljše nobeden ne bil mogel. „Simon Fourniez, trgovec“ (g. Slavko) je manjša uloga, a treba je dostojnosti, da se dobro pogodi, in to se je mlademu gospodu posrečilo. Uloga „Loyse“ (gospdén. Gostičeva), jako ljubka, mlada deklica, je zelo naivna in vse to izborno igrati je težavno, a stekla se je igralki v živo pohvalo. „Olivier-le-Daim“, ta uloga, sicer mala, je pa za gosp. Danila kakor nalašč; kraljevega dvornika igral je z vso dvorljivostjo tadajnega veka. Gospica Zvonarjeva „Nicole Andry“ (lepa suknarica) nima v igri velike uloge, a kolikor je je, bila je v najboljših rokah. Po končani igri ni moglo občinstvo dosti prehvaliti vrle naše igrance. Srečno hodite in razveseljevajte tudi druge naše rojake po deželi.

(Izvoljen) je bil vrl naš rojak g. Josip Ciperle, meščanski učitelj na Dunaji, v zadnji konferenciji meščanskih učiteljev Dunajskih odborikom stalnega odbora učiteljske konferencije za mesto Dunaj. Kandidatom je bil postavljen od učiteljskega društva „Bürgerschule“. Agitacija „zoper“ in „za“ je bila živahna; gosp. Ciperle pa je zmagal s 190 proti 120 glasovom.

(Pred sodišče v Zagrebu) so bili poklicani večeraj gg.: Folnegović, dr. Anta Starčević in Gregor Tuškan zaradi znae afere s srebrno kupo in prstanom.

(„Slovenčevim“ bralcem) je znano, da so nekateri češki duhovniki pred dvema letoma ustanovili društvo „Vlast“, ki izdaje mesečnik ravno tega imena. Namen listu je, dajati češkemu olikanemu občinstvu tečnega, zdravega lepoznavskega in poučnega berila. Slovestvo je namreč pri Čehih nekaj let sém zavozilo popolnoma na napačno stran. Najboljši pisatelji in pesniki se niso več držali krščanskih načel; odstavljali so edino pravo podlago in tako so bila njihova dela le v škodo in pogubo češkemu narodu. Takoj v prvem letniku je Fr.

Pohunek, filozofično izobražen mož, jel razkrivati žalostne razmere, vzlasti je mojstersko pobijal brezbožne ideje Emila Fride, kot pesnika slavljenega pod imenom „Vrchlický“. — Nekaj teh svojih v resnici izvrstnih sestavkov je pisatelj-kritik te dni zbral in objavil; naslov knjigi je: „Staropohanské stěsti, svoboda a lidskost' ve světle pravdy“. — Bralcem, ki razumejo česki, to knjigo vrlo priporočamo. Kakor je videti in slutiti, bo pri nas kmalo treba „Pohunkov“. Zdi se, da bi že zdaj imeli precej povedati.

(Iz šnopsarske kronike.) V S-ki fari živi mlad gospodar — šnopsar prve vrste. Kako pri takih možeh gospodarstvo ginéva, ni treba praviti. Pesmi refrain je tudi tu tak, kot povsod pri pijancih: nemir, žalost, nesrečen zakon, sramota, pohujšanje, revščina, propadanje gospodarstva. Pri pijancih je zveza vzrokov in posledic trdna, nespremenljiva; sestavi in sklenil jo je Bog sam. Zato bi se že od enega samega pijanca lahko vsega naučili, kar nam more biti kot svarilno znamenje, naj se varujemo te živinske strasti. Omenjeni gospodar prav po šnopsarsko v pijanosti besni, razbija, kolne in kali mir cele sosesčine. V sredo 11. t. m. je imel zopet svoj navadni dan, toda divjost njegova je ta dan presegala navadne meje. Ko mu njegov tast, star mož, reče nekaj prijaznih dobrovoljnih besedi, zapodi se ta vanj, in starček mu komaj vbeži venkaj; pijanec jo udere za njim z rovnico, dohiti ga in z vso silo telebi po hrbtu. Mož pade nezavesten na tla; živinski zet pa kot Kajun zbeži od hiše. Nezavestnega tasta je mazilil prihitevši župnik s sv. oljem. Mislili so, da ne bo več dolgo. Vendar se je zopet zavedel in upati je, da okreva. — Šnops ruši celo človeško družbo, ruši najtanje, najsvetejše vezi družbinske, ruši tudi človeka s samim seboj. In — kar je najžalostnije — pijanec ne posluša niti mile niti ostre besede; divje živi v svoji strasti, dokler se ne zvrne v pogubljenje.

(Društvo avstrijskih uradnikov.) Iz poročila društva uradnikov, ki je bilo pred kratkim objavljeno, razvidi se delovanje njegovo za leto 1886. Temu društvu je v poročilnem letu zopet 3865 uradnikov pristopilo. V oddelku za zavarovanje življenja je bilo v 1886. letu sklenjenih 5951 zavarovalnih pogodb za 5.957.019 gld. kapitala, dohodki so znesli 56.710 gld. Radi smrti zavarovalcev in končane zavarovalne dōbe, radi odkupa in nevplačevanja premij je ugasnilo 2328 zavarovanih pogodb za 2.631.709 gld. kapitala in 29.690 gld. dohodkov. Čisti dorastek 3123 pogodb je znašal toraj zavarovani kapital 3.325.310 gld. in 27.020 zavarovalnih dohodkov. Zavarovalnina koncem leta 1886 obsegala je 50.124 zavarovalnih pogodb za 48.926.015 kapitala in 225.517 gld. letnih dohodkov. Vplačevanje premij je bilo za 109.999 gld. višje, nego poprejšnje leto in je zneslo 1.558.672 goldinarjev, od kojih je izostalo koncem leta 1886 samo 3.14% pri onih namestnikih, ki plačila sprejemajo. Obrestni dohodki premoženja tega oddelka so znesli 366.884 gld., to je 5.14% srednje primerne rezervne premije. Zarad smrti 553 zavarovanih oseb je v poročilnem letu 645 zavarovalnih pogodb v znesku 599.800 goldinarjev zapalo. Svota stroškov sklenjenih pogodb znašala je za leto 1886 797.000 gold. in od začetka delovanja društva znamenita svota 6.445.000 gl. V poročilnem letu je bilo 16 samomorov, za koje so se polne zavarovalne svote izplačale, t. j. 27.350 gold., ker so se zavarovalnine vplačevale nad pet let. Pri treh samomorih bil je čas zavarovalnine kratek, toraj je bila samo rezervna cena poplačana. (Konec prih.)

Razne reči.

— Umrl je na Dunaji 14. t. m. znani bogataš in liberalni državni poslanec gosp. Alfred Skene, 72 let star. Zapustil je, pravijo, pet milijonov premoženja, dva sina in hčer, ktera je poročena z cesarskim namestnikom Tirolskim. — Umrl je tudi 9. maja imeniten mož, g. Siegl, 76 let star. Bil je res pravi veleum, zlasti kar se tiče strojne umetnosti. Od začetka le v ključavničarstvu izučen, izumil je napravo raznih strojev, najprej posebno strojev za tisk (naglotisk), potem železnične parne stroje itd. Imel je o svojem času po tri- do štiritisoč delavcev v svojih tovarnah, za ktere je pa tudi po očetovsko skrbel. Denarni polom leta 1873. mu je veliko škodoval. Zapustil je vdovo ter dva sina

in tri hčere. Za priznanje njegovih zaslug je postal Dunajski meščan in prejel komturski križ Franc Josipovega reda.

— V Parizu prodajajo na dražbi dijamante in druge dragocenosti, ki so preostali iz onih časov, ko so kralji vladali slavno državo. Do sedaj so skupili nad poldrugi milijon frankov.

Telegrami.

London, 17. maja. V dolnji zbornici je naznanil državni podtajnik Fergusson, da je vlada odklonila vdeležbo francoske razstave, ker se bodo proslavljali politični dogodki, o čemur pa je javno mnenje v Franciji različno.

Bruselj, 17. maja. Vsa meščanska garda v okolici Charleroi je na nogah; na shodu so sklenili delavci, da v četrtek ustavijo delo vsi delavci v premogovih jamah pri Litihu.

Umrli so:

13. maja. Marija Jerman, delavčeva hči, 13 mes., Kravja dolina št. 2, Bronchitis.

14. maja. Martin Zupančič, komisarjev sin, 8 mes., sv. Petra cesta št. 12, Rhachitis.

15. maja. Reza Fabjan, delavka, 32 let, sv. Florjana ulice št. 13, spridenje čreves. — Franc Pfeiler, knjigov. dja, 41 let, Breg št. 2, jetika.

V bolnišnici:

14. maja. Katra Učakar, gostija, 45 let, Atrophia cerebri.

15. maja. Janez Wieland, strugar, 23 let, jetika. — Jožef Žuvdor, prodajalec nožev, 17 let, jetika.

Tuji.

15. maja.

Fri. Matiču: Julij Schulz, trgovec, iz Monaka. — M. Lefkovitz, potovalec, iz Budapešta. — Verderber, posestnik, s soprogo, iz Kršk-ga. — Hermann, Heimer in Dratsch, trgovec, z Dunaja. — Anton Saic, trgovec, iz Toplice. — Macerata, trgovec, s soprogo, iz Trsta. — J. Minzi, potovalec, iz Trsta.

Pri Stonu: Evgen Leuba, inženir, s soprogo, z Dunaja. — V. Wischnitzka, trgovec, z družino, z Dunaja. — Hansel, Pollak in Weiss, trgovci, z Dunaja. — L. pl. Deseo, e. k. stotnik konjice, iz Budapešta. — Srečko Buchler, trgovec, iz Ogerskega. — A. Töpfer, trgovec, iz Linca. — vitez Ignacij Schrott, k. k. polkovnik, iz Terbiža. — Čuček, zasebnik, iz Knežaka. — J. Riessberger, tovarnar, iz Vranskega. — Gust. Rubilli, uradnik, z družino, iz Zadra. — Adolf in Jožef Goriup, zasebnika, iz Gorice. — W. Čermak, e. k. uradnik mornarice, s soprogo, iz Pulja.

Pri Južnem kolodvoru: Lössl, inženir, s soprogo, iz Štajarskega. — Teodor Jelub, trgovec, iz Štajarskega. — Jugovitz, s soprogo, Schwigel in Novak, zasebniki, iz Celja. — Hoffmann in Stettner, trgovca, iz Trsta. — Dr. Lautin, zasebnik, iz Reke. — Jožefina Kuslan, zasebnica, iz Postojne.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
		barometra v mm	termometra po Celziju			
16.	7. u. jut.	733.65	+10.4	sl. svzh.	megla	4.00
	2. u. pop.	735.28	+20.0	sl. vzh.	jasno	
	9. u. zveč.	736.12	+12.6	sl. vzh.	"	dež

Zjutraj megla, potem jasno, popoldne nekoliko oblačno, po noči dež. Srednja temperatura 14.3 C°, enako normalu.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

17. maja.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	81 gl. 25 kr.
Sreberna " 5% " 100 " (s 16% davka)	82 " 40 "
4% avstr. zlata renta, davka prosta	112 " 20 "
Papirna renta, davka prosta	96 " 95 "
Akcije avstr.-ogorske banke	879 " — "
Kreditne akcijske	281 " 20 "
London	127 " — "
Srebro	— " — "
Francoski napoleon	10 " 07 "
Ces. cekini	5 " 97 "
Nemške marke	62 " 35 "

Zahvala.

Slavno vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda blagovolilo je na prošnjo podpisanih mnogo molitvenih in drugih šolskih knjig v razdelitev in porabo za tukajšnje šolsko mladino poslati. Vse nam je jako dobro došlo, posebno bo ta „Molitvenik in Angeljček“ prav primeren dar pridnim učencem. Za ta velikodušni dar izrekata podpisana presrečno zahvalo!

V Košani 16. maja. 1887.

J. Bozja,
šol. vodja.

Fr. Krek,
katehet.

Poštne zveze.

Odhod iz Ljubljane.

V Novomestu vsak dan ob 6 zjutraj, sprejema blago in popotnike. Prostora je za pet ljudi.

V Lukovco preko Domžal vsak dan ob 7 zjutraj.

V Kočevje preko Velikih Lašč vsak dan ob 1/2 7 zjutraj.

V Kamnik vsak dan ob 1/2 5 popoldne poleti, ob 3 pozimi.

V Polhov Gradec in na Dobrovo vsak ponedeljek, sredo, petek in soboto ob 1/2 5 popoldne poleti, ob 2 pozimi.

Na Ig ob 1/2 5 popoldne poleti, ob 3 pozimi.

Prihod v Ljubljano.

Iz Novega mesta vsak dan ob 2 popoldne.

Iz Lukovce vsak dan ob 5. uri 25 min. popoldne.

Iz Kočevja vsak dan ob 6. uri 20 min. popoldne.

Iz Iga vsak dan ob 8. uri 30 min. zjutraj.

Iz Kamnika vsak dan ob 9. uri 5 min. dopoldne.

Iz Polh. Gradca in Dobrove vsak ponedeljek, sredo, petek in soboto ob 9. uri 15 min. dopoldne.

KATOLIŠKA TISKARNA

Knjig, brošuric, prošpektov, časopisov, vabil, vozniš listov, mrtvaških listov, obiskovalnic.

Dekretov, plakatov, vstopnic, sporedov, letnih poročil, in družnih tiskovin v raznih barvah.

VALVAZORJEV TRG

VALVAZORJEV TRG

priporočila se prečistiti p. n. občinstvu za vsako-
skih obzorcev.
knjig, listanj, župnij-
vanjskih listov, molitvenih
Spovednih, birmskih in izpraše-

VALVAZORJEV TRG

VALVAZORJEV TRG

VALVAZORJEV TRG

Diplom, cenikov, imenikov, računov, koveri s firmo, pobotnic, tabel za urade, pravil.

duhovščini, pisateljem in vrstno izvrševanje tiska